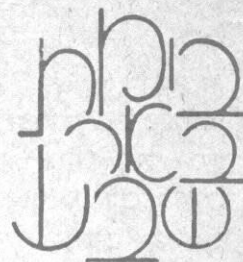

מיסודה של עיריית באר-שבע והאגודה לתרבות וחברה בית העם
רחוב זלמן שזר, באר-שבע * טל. המשרד 057-73478
טל. הקופה 057-74848

יו"ר האגודה : **בנ"צ כרמל**, סגן ראש העיריה
מנהל התיאטרון : **גרשון בילו**
מנהלת אדמיניסטרטיבית : **חנה אפרתי**
במאי בית : **חנן שניר**
יועצת רפרטואר : **עדה בן נחום**
יועצת מוסיקלית : **ציפי פליישר**
תנועה : **אסנת לוי**

פנדו וליז * פיקניק בשדה הקרב

מאת : **פרננדו ארבאל**

תרגום : **עדה בן-נחום** . בימוי : **תיאודור תומא**

תפאורה ותלבושות : **לידיה פינקוס-גני** . הנהלה מוסיקלית : **ציפי פליישר**

תנועה : **יורם בוקר**

„פיקניק בשדה הקרב“

זאפו : **דורון תבורי**
גב' טאפן : **ציפורה פלד**
מר טאפן : **שמואל שילה**
זפו : **יוסף אבו-ורדה**
אלונקאי : **שי שורץ**
מוסיקה : **רוברט שטולץ**

„פנדו וליז“

ליז : **אסתי קוסוביצקי**
פנדו : **ששי סעד**
מיטרו : **רוברט הניג**
נאמור : **דב רייזר**
טוסו : **דורון תבורי**
מוסיקה : **הסימפוניה הראשונה של מהלר**

מנהלת הצגה : **רות מוזס**

עוזרי במאי : **אורי זוהר, מרילין קנטור**

מנהל במה : **משה חבר**

צוות טכני : **מורדי קצב, ראובן חכיאשווילי**

הצגה ראשונה : **12.10.75**

„פנדו וליז“

המחזה הוא על פנדו וליז (שמותיהם מזכירים את שמש הפרטי של ארבאל ואשתו!) ההולכים לטאר, שהוא סמל לגן העדן האבוד, אליו לא יגיעו לעולם. בדרך הם פוגשים בשלושה אנשים עם מטריה, שאף יעודם לטאר. הדרך לטאר, החלל הבימתי, היא מטאפורה לחייו של האדם הנואש, הרוצה לזוז, לשפר את חייו, להגיע לגן העדן, אך מוצא את עצמו כל הזמן באותו מקום. ליז משותקת בשתי רגליה ופנדו נושאה בעגלת ילדים. דפוס היחסים ביניהם הוא סאדו־מזוכיסטי, למרות אהבתם הכנה זה לזה. ליז חזקה בשכלה, פנדו בגופו, וכל אחד מנצל את חולשתו של האחר. שלושת האנשים עם המטריה הם יחידה אחת, המיצגת את החברה, כשכל אחד מהם משקף תדמית שהחברה מנסה להלביש עלינו (המטריה באה לסמל את הטיפוסים בעלי תדמית חברתית בלבד — במחזה זה, כמו בפקניק בשדה הקרב). במחזה זה מחייה ארבאל סיטואציה הלקוחה מאחד הציורים של בוש, „עגלת החציר“.

„פיקניק בשדה הקרב“

המחזה מציג זוג הורים, הבא לבקר את בנם בשדה הקרב. במהלך הביקור, המחזה, הם מבליים, מופגזים, שובים חייל ובסוף נהרגים. ארבאל מציג בפנינו את המציאות כפי שהוא רואה אותה: המלחמה היא משחק, החיים — לים הם בובות תמימות הנלחמות מתוך צייתנות האופיינית לפקיד והאנשים שקועים בתוך עולמם הקטן — אינם ערים לסכנת ה„משחק“ — מלחמה. המלחמה היא משחק כי היא שגרה. דור ההורים הרגיל למלחמות, כבר מנותק רגשית מן הנורא שבהן ולכן יכול להרשות לעצמו לערוך ביקור „מלא ענין“ אצל בנם, זאפו, בשדה הקרב.

הטיפוסים במחזה הם תמימים, ילדותיים, צייתניים ואנושיים, המנסים להתנהג לפי כללי המוסר החברתי והלאומי אך מכיון שיש במוסר סתירות רבות, הם נראים מגוחכים. האב והאם ממלאים אוטומטית את תפקידם — צו התדמית, כאילו אינם אלא משחקים את עצמם. זאפו בנם הוא חייל שאינו יודע מה עליו לעשות ולשם מה. זפו השבוי הוא העתק כמעט מדויק של זאפו. עובדה זו באה להראות את האבסורדיות של הרג בקרב. אתה רוצח אדם כמוך (אולי את עצמך), שהיה יכול להיות חברך.

„הפולחן התיאטרוני — הטכס הפאני — מוכרח להקלט כסוס של הקרבת קרבן,“ כותב ארבאל, ואכן ברגע שטיפוסיו מגיעים להחלטה להפסיק את המלחמה, הם ניתקים מן המציאות — שהיא אחרת, ונהרגים.